

**IN MEMORIAM TOOS (Catharina) Wolfs, zoals voorgelezen op haar uitvaart door nicht Nell Wolfs.
18-02-2021**

Toos werd geboren op 6 juli 1929 als tweede kind en oudste dochter in het gezin Wolfs aan de Kuilsendijk in Wanroij. Na Toos kwamen er nog 2 jongens en drie meisjes bij, allemaal vrij kort na elkaar. Een druk gezin dus, waar volop werk was in huis en op de boerderij. Al op jonge leeftijd werd ze erop uitgestuurd om ook in drie andere gezinnen te werken. Daarnaast verrichtte ze veel naaiwerk.

Het gezin Wolfs leefde in eenvoud, zoals dat toen gewoon was op het Brabantse platteland. Het geloof speelde een grote rol bij de familie en het was dan ook geen verrassing toen Toos op 21-jarige leeftijd zuster wilde worden. Dit tot grote trots van haar ouders. Ze koos bewust voor de Congregatie van Missiezusters van Onze Lieve Vrouw van Afrika, in de volksmond de Witte Zusters genoemd. Ze begon haar postulaat in Maarn bij Utrecht. Dat was nogal wat, als jong meisje zo ver van huis. Een half jaar later kwam ze weer voor 1,5 jaar wat dichterbij, want haar noviciaat was in Esch in Brabant. In de congregatie werd ze zuster Catharina, maar voor ons is ze altijd Toos of tante Toos gebleven.

De droom van Toos reikte ver: ze wilde graag iets betekenen voor arme mensen in missielanden. Die droom kwam uit toen ze in 1953 eerst naar Algerije werd gestuurd, waar ze haar professie heeft gedaan, en vervolgens in Ghana werd gestationeerd, waar ze in 1959 haar eeuwige gelofte heeft afgelegd. Met heel veel toewijding heeft ze in Ghana 12 jaar als witte zuster missiewerk gedaan.

Na Ghana werd ze overgeplaatst naar Rome, of eigenlijk Frascati, dat net onder Rome ligt. Toen kon ze in 1966 eindelijk ook weer haar familie in Nederland bezoeken. Dat was een groot feest! En Rome was natuurlijk veel dichterbij. Het was zo fijn dat haar moeder haar daar nog heeft kunnen bezoeken. En niet alleen haar moeder! Familie was altijd welkom daar in Rome, waar Toos de scepter zwaaide in de keuken. Ze sprak – naast Frans en Engels – ook vloeiend Italiaans en was als kok verantwoordelijk voor de inkoop van verse groenten en fruit, waarvoor ze wekelijks vanuit Frascati in alle vroegte naar de markt in Rome trok. Daar onderhandelde ze met de kooplui voor een goede prijs. Het was haar wekelijkse uitje. En als er familie op bezoek kwam leidde ze ons heel Rome rond als een volleerde gids. We bewaren er bijzondere herinneringen aan.

In 1978 vierde ze in Rome, in aanwezigheid van al haar zussen haar 25-jarig professiefeest.

Na 26 jaar Rome, werd Brussel haar volgende verblijfplaats. Ze was inmiddels al op leeftijd gekomen, dus na enkele jaren Brussel werd het tijd om terug te gaan naar het thuisland: eerst naar Esch en uiteindelijk naar Boxtel. Hoewel ze zich overal direct thuis heeft gevoeld, heeft ze hier met heel veel plezier haar laatste jaren doorgebracht. In 2003 hebben we hier in het klooster ook met z'n allen met veel tamtam van potten en pannen haar gouden professiefeest gevierd. "Ik heb het hier zó goed" zei ze vaak tegen ons. En tegen de verzorging: "Jullie zijn mijn engelen!". Dit is zó typisch Toos. Altijd dankbaar. Haar leven als zuster was haar roeping. Ze leefde een leven in eenvoud en was blij met de kleinste dingen. En stevast ontving ieder lid van de familie op zijn of haar verjaardag een kaart van Toos, de laatste jaren altijd een die door haar zelf was gemaakt. Ook was ze bourgondisch ingesteld – ze was niet voor niets kok – en kon er enorm van genieten als er een feestje was. Dan kwam ze met de bel taxi naar een van haar zussen of schoonzussen en dan bleef ze meestal ook wel een paar nachtjes slapen. Maar Boxtel was haar thuis. Hier is ze op 13 februari 2021 vredig ingeslapen. Vaarwel Toos! Je was een voorbeeld voor ons allen.

Namens de familie Wolfs wil ik hierbij de zusters en verder iedereen van het Wereldhuis hartelijk dankzeggen voor de liefdevolle verzorging die Toos hier heeft gekregen.